

Phạm thị Ngọc Liên

Trong sương sớm

Mỗi sáng sớm, Châu thường ra khỏi nhà lúc đèn đường chưa tắt. Trên bầu trời cao vẫn còn những ngôi sao lấp lánh. Gió lạnh và sương nhỏ tí tách từ ban công những ngôi nhà dọc phố.

Đã thành lệ, khi Châu chạy bộ qua ngã tư đầu tiên, cô sẽ gặp xe bánh mì thịt nướng. Người ngồi nướng thịt là một bà cụ già trông có vẻ yếu ớt. Điều đó khiến Châu thoáng ái ngại trong lòng, nhưng cảm giác ấy chỉ thoáng qua và mất dần theo nhịp chân chạy của cô.

Gần ngã tư thứ hai là góc sửa xe đạp khá khiêm tốn dưới một gốc cây. Châu thấy một ông cụ lưng đã hơi còng, chạy lúp xúp, chậm chạp quanh “chỗ làm việc”. Khi Châu chạy ngang, ông cụ thường vẫy tay chào cô một cách thân thiện, còn cô thì vừa thở vừa hỏi: “Ông khỏe chứ?”. Câu trả lời: “Khỏe ru” của ông rớt sau bước chân chạy, chìm lìm trong những tiếng máy xe bắt đầu chạy trên đường.

Đến ngã tư thứ ba, Châu thường đi chậm lại. Ở một góc vỉa hè trước tiệm cho thuê áo cưới cửa còn đóng im ỉm, quán cà phê cóc đã có khách ngồi. Đó là những người đẩy xe rau củ quả bán rong. Mùi cà phê thơm lừng, chiếc radio nhỏ xíu để trên tủ thuốc lá phát ra bài tập thể dục: Một, hít vào. Hai, thở ra. Lặp lại. Một, hít vào. Hai, thở ra... Thốt nhiên, Châu mỉm cười.

Đi thêm một quãng, Châu gặp “chợ cào cào” với những túi nilon bịt chặt nhưng vẫn nhảy loạt xoạt trên vỉa hè. Cô bước tránh sang một bên rồi tăng tốc, chạy nhanh hơn.

Những hàng quán trên đường bắt đầu lục tục mở cửa. Chạy đến ngã tư kế tiếp, Châu đi chậm rồi ngừng hẳn lại trước một cửa hàng hoa. Những bó hoa ướt sương vừa được dỡ ra, sắp vào trong các xô đựng nước. Mùi lá hoa hăng hắc, nồng nàn. Châu phồng ngực, hít mạnh, thưởng thức sự ngây ngất và sáng khoái tràn lên trong người.

Thường thì Châu hay ngồi thụp xuống để lựa những cánh hồng be bé, xinh xinh. Có hôm, Châu mua hẳn một bó sen thật lớn. Hôm khác lại là những bông cúc trắng nuột nà.

Từ cửa hàng hoa ở ngã tư này, Châu cho phép mình được đi thong dong, ngắm nghía cuộc sống của buổi bình minh đang bắt đầu. Phương đông, mây đang ửng sắc hồng. Sao trên trời dần mờ nhạt. Khi Châu về trước ngõ vào nhà, những ngọn đèn đường phụt tắt. Những chiếc xe máy chạy nhiều hơn. Mọi người đã bắt đầu công việc của một ngày mới.

Băng đi một tuần Châu đi công tác. Buổi sáng đầu tiên trở lại nhà, Châu lại xỏ giày vào chân, ra đường vào lúc trời chưa sáng.

Ở ngã tư thứ nhất, cô không thấy bà cụ già ngồi nướng thịt. Thay vào đó là một anh thanh niên với gương mặt nhẵn nài. Không hiểu tại sao, Châu dừng chân lại.

Anh thanh niên ngừng đầu lên: “Chưa có bánh mì đâu cô. Một lát nữa”.

Châu lắc đầu, hơi lúng túng: “Không...Ồ, tôi muốn hỏi thăm bà cụ...”. Anh thanh niên lại cúi đầu xuống, máy móc trở vỹ thịt nướng trên lò: “Mẹ tôi bị ốm, phải nằm bệnh viện”. Câu trả lời buồn xo khiến Châu ái ngại. Cô rụt rè không dám hỏi thêm, chỉ nói: “Cho tôi gửi lời hỏi thăm bác, chúc bác chóng khỏe”.

Anh thanh niên gượng cười, đáp: “Vâng, cảm ơn cô”, rồi lại cúi nhìn xuống. Châu nhẹ chân bước một quãng rồi mới chạy tiếp. Cảm giác hưng phấn, vui vẻ trong lòng cô ngừng hẳn lại. Vẻ buồn bã của anh thanh niên khiến cô nhớ lại cảm xúc của chính mình vài năm trước, khi bố ốm nặng phải nằm bệnh viện trong một thời gian dài. Dày đặc bút rứt và ân hận vì đã ít quan tâm chăm sóc ông trước đó.

Cảm giác này vẫn thường trở lại với Châu mỗi khi cô lên chùa thắp nhang cho bố. Nước mắt cô ứa ra khi thì thầm lời khấn nguyện: “Hãy tha thứ cho con”.

Có thể anh thanh niên khi ngồi làm công việc nướng thịt của mẹ trong sương sớm cũng đang tự dần vặt mình.

Ngã tư có ông cụ vá xe đạp đã hiện ra trước mắt Châu. Vừa chạy, cô vừa ước thầm trong bụng, mong sao ông cụ khỏe. Và Châu thở phào khi thấy dáng lưng còng của ông cụ chạy lúp xúp quanh gốc cây. Cô vui vẻ chào: “Bác khỏe không?”, rồi cười to khi nghe câu trả lời quen thuộc: “Khỏe ru”. Khi cô chạy qua một quãng, câu nói của ông cụ đuổi theo sau lưng làm cô cảm thấy ấm áp trong lòng: “Cô lười chạy một tuần rồi nhé”. Té ra, ông cụ cũng quan tâm đến sự vắng mặt của mình. Châu vừa chạy, vừa đáp ngoái lại: “Cháu đi công tác mới về”. Vui thật, vui thật đấy, Châu nghĩ? Cô tự bảo mình.

Đến quán cà phê vỉa hè, Châu bỗng nảy ra ý nghĩ: “Hay mình ngồi đây một tí?”. Radio đang phát ra bài hát thiếu nhi gì nghe thật rộn rã. Chị chủ quán nhìn Châu, mời: “Cà phê đi cô”.

Châu gọi một ly cà phê đen. Cô không uống, chỉ nhắm mắt đưa lên mũi hít mùi thơm. Cảm giác sáng khoái ngập tràn. Ngồi thêm vài phút, Châu đứng dậy, trả tiền rồi chạy tiếp.

Chợ cào cào đã tan. Có lẽ vì hôm nay Châu đi qua trễ hơn mọi ngày. Chỗ vỉa

hè chỉ còn lại vài bọc nilon bay phất phới, cuộn vào những viên gạch lồi lõm. Theo quán tính, Châu cúi xuống nhặt, bỏ vào một giỏ rác ven đường. Trước mặt là cửa hàng hoa. Những hoa cúc vàng rực trong ánh đèn đường. Hoa hồng đỏ thắm. Hoa lan tím... Cô hàng xởi lời chào Châu: “Chị ơi, hôm nay hoa Lys màu cam đẹp lắm”.

Châu lắc đầu, cô không thích mùi thơm hắc của Lys. Lại còn bầy ong ruồi hay vo ve quanh những bông hoa nữa chứ. Cô cúi xuống chọn một ôm hoa sen trắng. Ngày mai là rằm...

Thanh thoi, Châu đi về phía nhà mình. Mùi sen thơm ngát bủa vây quanh người. Hôm nay là thứ bảy, ngoài đường xe cộ ít hẳn đi. Những căn nhà hàng xóm của Châu vẫn còn đóng cửa sắt im ỉm. Ngay cả người nhà của Châu cũng chưa ai thức dậy.

Trèo lên sân thượng, Châu định tưới cây nhưng lại thôi. Những chậu cây trên lan can xanh một màu ẩm ướt. Có lẽ vì những giọt sương buổi sáng đã tan đều trên lá. Ngồi vắt vẻo trên bậc thang cuối cùng, Châu nhìn về phía trời xa. Bình minh vừa hừng sau những ngôi nhà cao tầng, hắt lên bầu trời một màu hồng nhạt. Chỉ còn lác đác một vài ngôi sao cố gắng chớp chớp những con mắt bé tí rồi mờ dần, mất hẳn...

Nguồn: Theo Áo Trắng
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 19 tháng 7 năm 2007